

РЕШЕНИЕ

№ 2339

гр. София, 06.04.2017 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 10.03.2017 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ива Кечева

ЧЛЕНОВЕ: Николай Ангелов

Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разглежда дело номер **12628** по описа за **2016** година докладвано от съдия Ива Кечева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез адв. Р. срещу решение № 9423 от 07.11.2016 г., постановено по н.а.х.д. № 18414/2015 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 133 състав. Със съдебното решение е потвърдено наказателно постановление № С-2-ДНСК-86/18.09.2015 г., издадено от заместник – началника на Дирекция за национален строителен контрол, с което на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 30 000 лв., на основание чл.237, ал.1, т.6 ЗУТ вр. чл.239, ал.1, т.2 и чл.222, ал.1, т.15 ЗУТ.

В жалбата са изложени доводи за постановяване на обжалваното решение в нарушение на материалния закон и на процесуалните правила и за необоснованост. Оспорва се компетентността на актосъставителя и АНО.

Касаторът твърди, че в АУАН и в НП не са посочени датата и мястото на извършване на нарушението. Счита, че не е спазен срокът по чл.52, ал.1 ЗАНН. Изложени са доводи за маловажност на случая по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Иска се от съда да отмени обжалваното решение и потвърденото с него наказателно постановление.

Ответната страна – Дирекция за национален строителен контрол, чрез юрк. И.,

изразяваща становище за неоснователност на касационната жалба и моли съда да потвърди обжалваното решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

След обсъждане на събраните доказателства, СРС е възприел следната фактическа обстановка: при извършена служебна проверка на 21.01.2015 г. от служители на РОНСК С. при РДНСК – ЮЗР на разрешение за строеж № 1/05.01.2015 г., издадено от главния архитект на район „Л.“ – Столична община, било установено, че [фирма], в качеството си на консултант по смисъла на чл.166, ал.1, т.1 ЗУТ, съставило комплексен доклад за оценка на съответствието на технически инвестиционен проект със съществените изисквания за строежите за обект – Сграда 1 „Триетажна жилищна сграда с гараж и апартаменти и кафе – сладкарница с обект за производство на сладкарски изделия“ и Сграда 2 „Общежитие за учаци и работници“, находящ се в УПИ Х. – 939, кв.18, м. „В. – ВЕЦ С.“, район „Л.“, Столична община. Установено е, че използваните в проекта издатини, не следват и не са съобразени с линиите на застрояване, по които, съгласно чл.31, ал.1, т.1 и ал.5 ЗУТ вр. чл.75, ал.1 от Наредба № 7/22.12.2003 г. за ПНУОВТУЗ и визата за проектиране са ситуирани партерните етажи на сградите. При определеното минимално отстояние между двете сгради $L=N=10\text{м.}$, е следвало издатините пред основаното застрояване да са в минималните им стойности – еркери – 0.3 м., балкони – 0.9 м., или съобразени с реалната височина при спазване на чл.88, ал.5 от Наредба № 7/22.12.2003 г за недопускане еркери и балкони в еднометровите ивици в краищата на съответните ограждащи стени. В нарушение на това изискване в проекта за двете сгради са допуснати еркери и балкони с размер 1.5 м., разположени по цялата дължина на тези стени, включително и в последните еднометрови ивици, двустранно на ъглите. При така констатираното на [фирма] бил съставен АУАН № С-2/23.03.2015 г., за това че е извършило оценка за съответствие на инвестиционния проект в нарушение на изискванията на чл.142, ал.5 ЗУТ. Въз основа на АУАН № С-2/23.03.2015 г. било издадено процесното НП.

Правилно и законосъобразно въз основа на приетите доказателства и изслушаната съдебно техническа експертиза СРС е приел за безспорно установено извършеното от касатора нарушение на чл.142, ал.5, т.2 вр. чл.31, ал.1, т.1 и ал.5 ЗУТ вр. чл.75, ал.1 вр. чл.88, ал.2, ал.3, ал.5 от Наредба № 7/22.12.20103 г., за което на основание чл.237, ал.1, т.6 ЗУТ на дружеството е наложена имуществена санкция в размер на 30 000 лв.

Разпоредбата на чл.142, ал.5, т.2 ЗУТ предвижда, че оценката за съответствие на всички части на инвестиционните проекти, които са основание за издаване на строеж, обхваща проверка за съответствие с правилата и нормативите за устройство на територията. В чл.88 от Наредба № 7/22.12.20103 г. е предвидено, че пред вътрешните линии на застрояване, когато разстоянията между сградите в съседните имоти и до регулационните линии са равни на изискуемите, се допускат балкони до 0,9 м. и еркери до 0,3 м. /ал.2/, когато разстоянията са по – големи от изискуемите, се допускат

балкони и еркери до 1,5 м., които могат да излизат пред вътрешните линии на застрояване, определени по чл.31 ЗУТ на разстояния не по – големи от установените в ал.2 /ал.3/, като еркерите по ал.2 и ал.3 и балконите по чл.2, ал.3 и ал.4 не могат да заемат еднометровите ивици в краищата на съответните фасади към вътрешните регулационни линии /ал.5/. В случая е установено по категоричен начин, че в процесния инвестиционен проект тези изисквания не са спазени, но въпреки това, [фирма], в качеството си на консултант по смисъла на чл.166, ал.1, т.1 ЗУТ, е извършило оценка за съответствието му в нарушение на изискванията на чл.142, ал.5 ЗУТ.

Съгласно чл.237, ал.1, т.6 ЗУТ началникът на Дирекцията за национален строителен контрол или упълномощено от него длъжностно лице налага имуществена санкция на лице, извършило оценка за съответствие на инвестиционен проект в нарушение на изискванията на чл.142, ал.5 ЗУТ и/или при упражняване на строителен надзор допуснало изпълнение на незаконен строеж по смисъла на чл.225, ал.2 в размер от 30 000 лв. до 150 000 лв. Неоснователни са възраженията на касатора за липса на компетентност на административнонаказващия орган и актосъставителя. НП № С-2-ДНСК-86/18.09.2015 г. е издадено от компетентен наказващ орган - инж. Л. Т. Т., на длъжност заместник – началник на Дирекция за национален и строителен контрол, изрично оправомощена да налага предвидените в ЗУТ глоби и имуществени санкции със Заповед № РД-13-035/17.03.2015 г. на началника на ДНСК. АУАН № С-2/23.03.2015 г. е съставен от арх. Б. Г. Х., на длъжност старши инспектор в РОНСК – С. към РДНСК – ЮЗР, оправомощено длъжностно лице по чл. 238, ал.2, т.2 ЗУТ.

Неоснователни са и оплакванията за нарушение на чл.42, т.3 и чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН. В АУАН и НП изрично е посочено, че нарушението е извършено на 10.12.2014 г., когато [фирма] е входирало в Столична община, район „Л.“ комплексния доклад за оценка на съответствието на технически инвестиционен проект със съществените изисквания за строежите за обект – Сграда 1 „Триетажна жилищна сграда с гараж и апартаменти и кафе – сладкарница с обект за производство на сладкарски изделия“ и Сграда 2 „Общежитие за учаци и работници“ в Столична, находящ се в УПИ Х. – 939, кв.18, м. „В. – ВЕЦ С.“, район „Л.“, Столична община.

Неоснователни са възраженията за нищожност на наказателното постановление поради неспазване на срока по чл.52, ал.1, изр.1 ЗАНН. Посоченият срок цели постигане на бързина в производствата по налагане на административни наказания, с оглед търсенето от законодателя възпитаващото въздействие на административното наказание. Същият обаче е инструктивен, а не преклузивен и неспазването му няма за последица незаконосъобразност на издаденото наказателното постановление. В този смисъл е и константната практика на съда.

Противно на твърденията на касатора, в мотивите си въззивната инстанция е разгледала и анализирала както поотделно, така и в тяхната съвкупност събраните писмени и гласни доказателства и въз основа на този анализ е изградила правните си изводи.

При постановяване на решението СРС не е допуснал нарушения материалния закон и на процесуалните правила. Процесуалните права на страните не са били ограничени, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил подробно доказателствата и доводите на страните.

Мотивите на първостепенния съд за неприложимост на разпоредбата на чл. 28 ЗАНН

са правилни и се споделят изцяло от настоящия състав на касационната инстанция, поради което същите не следва да се повтарят.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира незаконосъобразност на решението на СРС, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното, Административен съд София- град, XVI касационен състав,

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 9423 от 07.11.2016 г., постановено по нахд № 18414/2015 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 133 състав. Решението е окончателно .

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.